

О. ХЕНРИ
НАПРЪСТНИЧЕ,
НАПРЪСТНИЧЕ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Ето как можете да стигнете до офиса на „Картърет & Картърет, Части за фрезмашини и кожени предавки“. Движете се по Бродуей, докато подминете Кростаун, Бред и Дод и стигате до Големите каньони на Алчното племе. След това завивате наляво, после надясно, подминавате една количка за плодове и зеленчуци, както и теглича на товарна кола за два тона и четири коня и на две крачки оттам ще видите гранитния страничен корниз на извисяващата се на двайсет и един етаж изкуствена планина от камък и бетон. На дванайстия етаж се помещава офисът на „Картърет & Картърет“. Фабриката, в която произвеждат тези части за фрезмашини, се намира в Бруклин. И тъй като въпросната продукция не представлява интерес за вас, нека ограничим събитията в рамките на едноактна пиеса от само една сцена, като по този начин намалим мъките на читателя и разходите на издателя. И тъй, ако имате смелостта да се озовете лице в лице с четири машинописни страници и разсилния на „Картърет & Картърет“, Пърсивал, ще седнете на един боядисан стол във вътрешната чакалня и ще наблюдавате малката комедия за Стария негър, Джобния часовник в кожен калъф и Открития въпрос.

Първо трябва да отделим място на биографичните данни (но порядъчно съкратени). Аз съм за обърнатото наопаки хининово хапче — горчивото да бъде от външната страна.

Картърет бяха стара фамилия от Вирджиния. Преди доста време джентълмените на рода носеха дантелени гофрирани маншети и шпаги без примес на калай, притежаваха плантации и роби, които можеха да палят. Но войната в значителна степен намали собствеността им.

Макар че съм се заровил в историята на фамилията Картърет, няма да ви върна по-назад от годината 1620. Точно тогава се появиха, но на различни возила, двамата истински американски Картърет. Единият брат, на име Джон, пристигна на „Мейфлауър“ и стана един от първите английски заселници-пуритани в Америка. Виждали сте негов портрет по кориците на списания, издавани по случай Деня на благодарността, как ходи на лов за фазани в дълбокия сняг, въоръжен с широкоцевка. Бландфорд Картърет, другият брат, прекоси Голямото езеро със собствената си бригантина, слезе на крайбрежието на Вирджиния и стана един от бъдещите фермери на този щат. Джон се прочу със своята набожност, проникателност и ловкост в бизнеса,

Бландфорд — със своята гордост, с любимия си джулеп, с точната си стрелба и обширните, обработвани от роби плантации.

После дойде Гражданската война. (Трябва да сбия максимално този вметнат исторически преглед.) Стоунуол Джаксън бе застрелян; Лий се предаде; Грант обиколи света; памукът падна до девет цента; на пазара се появи новото уиски „Олд Кроу“, произведоха колите „Джим Краун“; седемдесет и девет доброволчески от Масачузетс върна на деветдесет и седми от Алабама бойния флаг на Лунди Лейн, който бяха купили от един магазин втора употреба в Челси, държан от един човек на име Скжизски; Джорджия изпрати на президента една шейсетфунтова диня... и с това стигаме до времето, в което започва въпросната история. О, Боже! Звучи доста недодялано за увод! Май наистина трябва да си опресня познанията върху Аристотел.

Янките Картърет захванаха бизнес в Ню Йорк дълго време преди войната. Колкото до „Части за фрезмашини и кожени предавки“, тяхната фирма бе плесенясала, надменна и солидна като някой от онези стари източноиндийски^[1] концерни, вносители на чай, криго можете да срещнете из романите на Дикенс. Носеха се разни тайни слухове за война, но недостатъчно убедителни, за да повлияят на бизнеса.

По време на войната и след това Бландфорд Картърет загуби своите плантации, джулепи^[2], точна стрелба и живот. Той завеща малко повече от личната си гордост на борещата се за оцеляване фамилия. Случи се така, че Бландфорд Картърет Пети на петнайсетгодишна възраст бе поканен от клона „Части за фрезмашини и кожени предавки“, носещ същото име, да отиде на север и да учи занаят и търговия вместо да ходи на лов за лисици и да се хвали със славата на предците си върху значително намалелите акри на своето драстично обедняло семейство. Момчето не се поколеба да се възползва от този шанс и на двацет и пет годишна възраст вече седеше в офиса на фирмата като равен съдружник на Джон Пети от клона със старата широкоцевка и лова на фазани. На това място историята започва отново.

Младежите бяха почти връстници, с гладки лица, будни, с непринудени маниери и излъчване, което предполагаше пъргавина на тялото и ума. Двамата бяха безупречно обръснати, с костюми от син шевиот, със сламени шапки и перлени игли на вратовръзките, също

като другите млади нюйоркчани, които биха могли да бъдат милионери или банкови чиновници.

Един следобед в четири часа в частния кабинет на фирмата Бландфорд Картърет отвори едно писмо, което чиновникът току-що бе донесъл на бюрото му. След като го прочете, той се киска на глас близо минута. Седнал на собственото си бюро, Джон го погледна въпросително.

— От майка ми е — поясни Бландфорд. — Ще ти прочета само смешната част. Естествено, най-напред ми разказва всички новини за съседите, след което ме предупреждава да внимавам да не си мокря краката и да не прекалявам с мюзиклите. После идва ред на жизненоважна статистика за телета и прасета и оценка на житната реколта. Сега ще ти прочета нещо:

„Само си представи! Старият чичо Джейк, който стана на седемдесет и шест миналата сряда, трябва да пътува. Каквото и да става, твърдо е решил да отиде до Ню Йорк и да види своя «млад мастър Бландфорд». Въпреки че е стар, той си е разумен, тъй че реших да го пусна. Не можех да му откажа... Той сякаш е събрал всичките си надежди и желания в това единствено приключение по широкия свят. Знаеш, че е бил роден на плантацията и през целия си живот не е ходил никъде, освен най-много на десет километра от нея. Беше и ординарец на баща ти по време на войната и винаги е бил верен слуга на семейството. Често е виждал златния часовник — тази скъпа реликва, която принадлежеше на баща ти и преди това на неговия баща. Казах му, че сега трябва да стане твой и той ме помоли да му позволя да ти го донесе и лично да ти го връчи.

Тъй че вече съм му го дала, грижливо сложен в калъф от шевро, и той ще ти го донесе с цялата гордост и достойнство на кралски пратеник. Дадох му пари за отиване и връщане, както и за две седмици престой в града. Мека ми се да се погрижиш да се настани така, че да разполага с нужните удобства. Джейк няма нужда от

специално внимание — той може сам да се грижи за себе си. Но прочетох във вестника, че африкански епископи и цветнокожи монарси се сблъскват с доста неприятности, докато си осигурят храна и подслон в метрополията на янките. Може и така да е, но аз не разбирам защо в най-добрия хотел там не може да има място за Джейк. И все пак, предполагам, такъв е редът.

Обясних му подробно как да те намери и лично му наредих куфара. Няма да ти се налага да му отделяш внимание, но много се надявам да се погрижиш да се настани удобно. Приеми часовника, който ти носи, макар че вече е предимно за украшение. Всичките му собственици досега са били истински Картърет и върху му няма нито едно петънце, нито едно погрешно движение на колелцата. За стареца Джейк възможността да ти го донесе лично е върховна радост в неговия живот. Исках да тръгне на това малко пътуване и да изживее това щастие преди да е станало твърде късно. Често си ни чувал да говорим как Джейк, самият той тежко ранен, е пълзял в подгизналата от кръв трева при Чансълърсвил до мястото, където с куршум в сърцето е лежал твоят баща, и е взел часовника от джоба му, «за да не попадне в ръцете на янките».

Тъй че, синко мой, щом пристигне възрастният човек, посрещни го както подобава и се дръж с него като с уязвим, но скъп посланик, идващ от някогашния живот и от родния ти дом.

Толкова отдавна живееш далеч от къщи, сред хора, които винаги сме считали за чужди, че не съм сигурна дали Джейк ще те познае. Но той е много проникателен и аз вярвам, че винаги ще разпознае от пръв поглед един Картърет от Вирджиния. Не мога да допусна, че дори десет години в земята на янките биха могли да променят моето момче. Във всеки случай, сигурна съм, че ти ще познаеш Джейк. Сложила съм 15 якички в куфара му. Ако му се наложи да си купува други, да знаеш, че носи номер 15 1/2. Моля те, погрижи се да си вземе каквито трябва. Изобщо няма да ти създава грижи.

Ако не си прекалено зает, бих искала да му намериш подходящо място да се храни, където предлагат царевичен хляб. Опитай се да му попречиш да си събува обувките в кабинета ви или на улицата. Десният му крак малко се подува и той обича да му е свободен.

Ако можеш да отделиш време, преброй му кърпичките, когато пристигнат от прането. Купих му дузина нови преди да тръгне. Трябва да пристигне горедолу по същото време, когато и ти получиш това писмо. Казах му веднага да намери твоя офис.“

Точно Бландфорд свърши да чете въпросното писмо и (както трябва да става в книгите или на сцената), нещо се случи.

Пърсивал, разсилният, с неговото изражение на пълно презрение към световното производство на фабрични части и кожени предавки, влезе, за да съобщи, че отвън един цветнокож джентълмен искал да види г-н Бландфорд Картърет.

— Въведи го — нареди Бландфорд ставайки.

Джон Картърет се завъртя на стола си и заяви на Пърсивал:

— Помоли го да помага отвън няколко минути. Ще те уведомя кога да го въведеш.

После се обърна към своя братовчед с една от онези широки лениви усмивки, наследство от всички Картърет, и рече:

— Бланд, винаги съм изпитвал непреодолимо любопитство да разбера разликата, която вие, високомерните южняци, считате, че съществува между „всички вас“ и хората от Севера. Зная, че се смятате за направени от по-фина глина и че за вас Адам е просто страничен клон от родословното ви дърво; само че не ми е ясно защо. Никога не съм бил в състояние да разбера разликата между нас двамата.

— Виж, Джон — отвърна Бландфорд през смях, — онова, което не разбираш, е точно разликата, разбира се. Предполагам, че феодалният начин на живот, който сме водили, ни е внушил тази господарска горделивост и чувство за превъзходство.

— Но вашият феодализъм приключи — продължи Джон. — Откакто ви натупахме и задигнахме памука и мулетата ви, вече сте принудени да ходите на работа, нещо, което ние, „проклетите янки“,

както ни наричат, винаги сме прави. Но вие продължавате да бъдете все така горделиви и надменни както преди войната. Значи причината не е била в парите ви.

— Може да е от климата — каза Бландфорд шеговито, — или пък нашите негри са ни разглезили. Сега ще повикам Джейк. Ще ми бъде драго да видя отново стария мошеник.

— Изчакай за миг — прекъсна го Джон. — Имам една малка теория, която искам да проверя. Ние двамата с теб доста си приличаме на външен вид. Старецът Джейк не те е виждал откакто си бил петнайсетгодишен. Нека го извикаме, да играем по правилата и да видим кой ще получи часовника. Старият черньо със сигурност трябва да съумее да разпознае своя „млад господар“ без затруднение. Би трябвало незабавно да отличи набеденото аристократично превъзходство на един искрен поддръжник на Конфедерацията. Не би могъл да направи тази грешка и да поднесе часовника на един янки, естествено; Който загуби, плаща вечерята днес, както и две дузини якички за Джейк. Става ли?

Бландфорд се съгласи с охота. Повикаха Пърсивал и му наредиха да въведе „цветнокожия джентълмен“.

Чичо Джейк влезе предпазливо в кабинета. Беше дребен старец, черен като въглен, целият в бръчки и плешив, ако не се смята ивицата бяла вълна, подстригана благопристойно късо, която минаваше над ушите и увенчаваше главата му. У него нямаше нищо типично за положението „чичо“. Черният костюм му бе почти по мярка, обувките му бяха лъснати до блясък, а сламената му шапка бе разкрасена с ярка лента. В дясната си ръка носеше нещо, внимателно скрито в шепата му.

Чичо Джейк се спря на няколко крачки от вратата. Двамата млади мъже седяха на своите въртящи се столове на десетина стъпки един от друг и го наблюдаваха в приветливо мълчание. Погледът на стареца няколко пъти бавно се отмести от единия към другия. Той беше убеден, че се намира в присъствието поне на един представител на уважаваното семейство, сред чиито имоти се бе появил на бял свят и където щеше да си отиде от него.

Единият притежаваше благоденствието, но високомерно излъчване на Картърет; другият — правият и дълъг, така характерен за рода нос, който не можеше да се сбърка. И двамата имаха пронизателните черни

очи, прави вежди и тънки усмихнати устни — черти, типични както за Картърет от „Мейфлауър“, така и за онзи другия от бригантината. Старият Джейк бе смятал, че е в състояние незабавно да разпознае своя млад господар измежду хиляда северняци, но сега се почувства затруднен. Най-доброто, което можеше да стори, бе да избере подходяща стратегия.

— До'ър ден, ма'ър Бландфорд... до'ър ден, сър — рече той, отправил поглед точно между двамата млади господа.

— Здравей, чичо Джейк — отвърнаха приветливо двамата едновременно. — Заповядай, седни. Донесе ли часовника?

Чичо Джейк си избра един по-твърд стол на почтително, разстояние, седна на ръба му и внимателно остави шапката си на пода. А часовника в калъфа от шевро стисна още по-здраво. Не бе рискувал живота си на бойното поле да спаси този часовник от враговете на своя възрастен господар, за да го връчи отново на неприятеля и то даром.

— Да, сър. Държа го в ръка, сър. Смятам да ви го дам само след минута. Господарката ми каза да го дам на младия гос'ин Бландфорд и да му река да го носи в израз на фамилна чест и достойнство. Беше доста дълго пътуване за един възрастен негър... Обратно до старата Вирджиния сигурно има десетина хиляди мили, сър. Много сте възмъжал, млади господарю. Нямахте да ви позная, ако не беше поразителната прилика със стария господар.

С възхитителна дипломатичност старецът бе вперил поглед в пространството между двамата младежи. Думите му можеха да бъдат отправени към всеки един от тях. Без да бъде злонамерен или своенравен, той търсеше знак.

Бландфорд и Джон си намигнаха.

— Сигур сте получили писмото на господарката — продължи чичо Джейк. — Тя рече, че щяла да ви пише за мойто идване.

— Да, да, чичо Джейк — отвърна Джон енергично. — Братовчед ми и аз току-що бяхме известени да те очакваме. Ние и двамата сме Картърет, както знаеш.

— Въпреки че един от нас — добави Бландфорд, — е роден и отрасъл на Север.

— Тъй че, ако обичаш, предай ни часовника — рече Джон.

— Братовчед ми и аз... — продължи Бландфорд.

— ... после ще се погрижим — добави Джон.

— ... да те напомним на удобно място — довърши Бландфорд.

С убедителна правдоподобност старият Джейк находчиво прихна в пресеклив, висок и провлачен кикот. Плесна се по коленете, вдигна шапката си и наклони периферията в привиден пристъп на шеговито одобрение. Това му позволи да надене маска, зад която можеше да върти безпристрастно очи между, над и отвъд своите двама мъчителни.

— Аха, ясно! — заяви той след известно време, все още кискайки се. — Вий гос'да се опитвате да си правите весело с горкия стар негър. Само че няма да успеете да излъжете стария Джейк. Аз те познах, мастър Бландфорд, още щом те видях и те познах. Ти беше малко слабичко момче, най-много четиринайсетгодишно, когато напусна дома, за да дойдеш на Север; но аз те познах още щом те зърнах. Ти си живо подобие на стария господар. Другият гос'дин ви прилича много, сър, само че не можете да измамите стария Джейк за някой член от стара фамилия от Вирджиния. Изключено, сър.

В един и същи момент двамата Картърет се усмигнаха и протегнаха ръка за часовника. Черното, осеяно с бръчки лице на чичо Джейк загуби изражението на весело задоволство, което той напразно му бе навлякъл. Знаеше, че го занасят и че всъщност беше без особено значение по отношение на безопасността в коя от тези протегнати ръце ще постави фамилното съкровище. Но той имаше чувството, че на изпитание са подложени не само неговата гордост и вяръност, но и в голяма степен достойнствата на фамилията Картърет от Вирджиния. Там, на юг, през време на войната, бе чувал за другия клон на фамилията, който живеел на север и се сражавал на „другата страна“, а това винаги го бе натъжавало. Той бе следвал „своя стар господар“ от периода на внушителни богатства до почти крайна бедност, И сега, с последната реликва и възпоменание за него, благословено от „старата господарка“ и поверено негласно на грижата му, той бе изминал десет хиляди мили, за да дойде тук (както изглежда) и да го връчи в ръцете на онзи, който трябва да го носи, да го навива и да се грижи за него, да го слуша как тиктака и отмерва неопетнените часове, които бележеха живота на фамилията Картърет... от Вирджиния.

Според неговия опит и схващане за янките, те бяха тирани — „низък презрян боклук“ в синьо, който сее разруха с огън и меч. Той бе виждал дима от много опожарени домове, големи почти колкото фамилното имение на Картърет, да се издига до сънливото южно небе.

А сега се намираше лице в лице с един от тях — и не беше в състояние да го разграничи от своя „млад господар“, когото бе дошъл да намери и да дари с емблемата на негово кралско величество — също като ръката, обвита в бял златоткан брокат, загадъчна и прекрасна, която постави Ескалибур в десницата на Артур. Възрастният човек виждаше пред себе си двама млади мъже, непринудени, вежливи, благовъзпитани, гостоприемни и всеки от тях можеше да бъде онзи, когото търсеше. Затормозен, объркан и жестоко наскърбен от неспособността си да прецени правилно, старият Джейк изостави своите лоялни хитрини. Дясната му ръка се изпоти да стиска кожения калъф на часовника. Чувстваше се дълбоко унижен, но бе успял да се овладее. Вече сериозни, изпъкналите му жълтеникави очи внимателно оглеждаха двамата младежи. След края на своя щателен оглед той бе установил една единствена разлика между тях. Единият носеше тясна черна вратовръзка с игла с бяла перла. Другият имаше също толкова тясна, само че синя вратовръзка, забодена с игла с черна перла.

И тогава, за облекчение на стария Джейк, се случи нещо неочаквано, което отклони вниманието на всички. Драмата почука настоятелно на вратата и накара Комедията да отстъпи встрани, а самата тя надникна с усмихнато, но застинало лице над светлините на рампата.

Пърсивал, онзи, който ненавиждаше частите за фрезмашини, внесе една визитна картичка и я подаде на Синята вратовръзка с маниера на посредник, носещ писмена покана за дуел.

— Оливия де Ормонд — прочете Синята вратовръзка. Той погледна въпросително към братовчед си.

— Защо да не я поканим — откликна Черната вратовръзка — и да приключим с този въпрос?

— Чичо Джейк — каза единият от младежите, — имаш ли нещо против да отнесеш този стол в ъгъла и да поседиш там известно време? Ще влезе една дама... по делови въпрос. След това ще разгледаме твоя случай.

Дамата, която Пърсивал въведе, бе млада и раздражително, решително, освежително, съзнателно и преднамерено красива. Бе облечена с такава скъпа и в същото време семпла елегантност, че ви караше да възприемате тантелата и жабото като най-обикновени дрипи и парцали. Но едно голямо перо от щраус, което носеше, навсякъде би

я отпратило сред армията на красавиците, също като носещият веселия шлем на Навара^[3].

Госпожица Де Ормонд прие въртящия се стол пред бюрото на Синята вратовръзка. После господата придърпаха достатъчно близо тапицираните с кожа столове и подхванаха разговор за времето.

— Да — каза тя. — Забелязах, че е по-топло. Но не бива да ви отнемам твърде много време в приемните часове. Освен... — продължи тя, — ако не говорим по работа.

Тя отправи думите си към Синята вратовръзка и ги съпроводи с очарователна усмивка.

— Много добре — отвърна той. — Не възразявате да присъства и братовчед ми, надявам се? Ние проявяваме значително доверие един към друг... особено когато се отнася за делови въпроси.

— Не, разбира се — изчурулика госпожица Де Ормонд. — Бих предпочела той също да чуе. И без друго знае всичко. Всъщност той се явява материален свидетел, тъй като присъстваше, когато вие... когато това се случи. Смятах, че може би ще искате да обсъдите нещата преди... е, преди да бъдат предприети някакви действия, както, според мен, биха се изразили юристите.

— Имате ли намерение да отправите някакво предложение? — попита Синята вратовръзка.

Госпожица Де Ормонд впери замислен поглед в носа на една от своите лачени обувки от шевро.

— Аз получих предложение — отвърна тя, — което, ако си остава в сила, анулира какъвто и да бил план от моя страна. Нека уредим първо този въпрос.

— Е, що се отнася до... — започна Синята вратовръзка.

— Извини ме, братовчедо — намеси се Черната вратовръзка, — ако не възразяваш срещу намесата ми.

После се обърна с явна добронамереност към дамата:

— Сега нека направим малка равносметка — заяви той ведро. — Ние и тримата, освен че имаме куп общи познати, сме се отдавали заедно на доста лудории.

— Опасявам се, че бих използвала друга дума — заяви госпожица Де Ормонд.

— Добре — отвърна с неуязвимо лъчезарие Черната вратовръзка. — Тогава да използваме „пакости“, когато говорим за „предложението“

и „лудории“, обсъждайки вашите планове. Вие имате пъргава мисъл, госпожице Ормонд. Преди два месеца заедно с още някълцина приятели отидохме с кола на едномдневен излет сред природата. Спряхме за вечеря в един крайпътен ресторант. Там моят братовчед ви направи предложение за женитба. Разбира се, бе повлиян в действията си от красотата и очарованието, които вие несъмнено притежавате.

— Ще ми се да бяхте мой служител, който осъществява връзка с пресата — заяви с ослепителна усмивка красавицата.

— Вие сте на сцената, госпожице Ормонд — продължи Черната вратовръзка. — Без съмнение, притежавали сте много обожатели и вероятно сте получавали и други предложения за женитба. Трябва да си спомняте също, че ние бяхме една компания веселяци. Много бутилки бяха отворени. Няма съмнение, че братовчед ми ви е направил предложение. Но не сте ли на мнение, изхождайки от опита си, че по общо съгласие, подобни стъпки губят своята сериозност, огрени от слънчевите лъчи на следващото утро? Нима не съществува нещо като негласна договореност между „честните играчи“... използвам думата в най-положителен смисъл... която с настъпването на новия ден изтрива глупостите на предишната нощ?

— О, да — отвърна госпожица Де Ормонд. — Зная това отлично. И винаги съм се съобразявала с въпросното правило. Но тъй като вие изглежда водите делото... с мълчаливото съгласие на обвиняемия... ще ви кажа още нещо. Аз разполагам с негови писма, в които той потвърждава своето предложение. Освен това под тях стои личния му подпис.

— Разбирам — отбеляза сериозно Черната вратовръзка. — Каква е вашата цена за тези писма?

— Аз не съм евтина — заяви госпожица Де Ормонд. — Но бях решила да ви определя тарифа. Вие и двамата принадлежите към заможен род. Е, ако аз съм на сцената, никой не може да каже каквото и да било против мен при положение, че се придържа към истината. А парите са само допълнително съображение. Не те бяха моята цел. Аз... му повярвах... и го харесвах.

Тя хвърли ласкав, влудяващ поглед към Синята вратовръзка изпод дългите си мигли.

— А цената? — продължи Черната вратовръзка неумолимо.

— Десет хиляди долара — отвърна госпожицата мило.

— Или...

— Или изпълнение на ангажимента за женитба.

— Мисля, че е време — намеси се Синята вратовръзка — да ми бъде позволено да кажа няколко думи. Ние двамата с теб, братовчеде, принадлежим към род, който винаги е държал главата си достатъчно високо. Ти си отгледан в част на страната, твърде различна от мястото, където живее нашият клон на рода. И въпреки това ние двамата сме Картърет, независимо от известни разлики в поведението и теориите. Помниш, че по отношение на жените Картърет винаги са били безупречни кавалери. Няма Картърет, който да не е удържал дадена дума.

След което с непоколебима решимост, изписана на лицето му, Синята вратовръзка се обърна към госпожица Де Ормонд.

— Оливия — каза той, — на коя дата ще станете моя съпруга?

Преди дамата да е успяла да отговори, Черната вратовръзка се намеси отново.

— Дълъг е пътят — рече той — от Плимут Рок^[4] до Норфък Бей^[5]. Тези две точки бележат близо три века развитие. За това време старите порядки са се изменили. Ние отдавна не горим вещици и не измъчваме роби. В наши дни вече не разстиламе плащ върху калта, за да минат дамите, нито ги наказваме на „гмуркация се стол“. Това е векът на здравия разум, на приспособяването и хармонията. Всички ние — дами, господа, мъже, жени, северняци, южняци, господари, мерзавци, актьори, железари, сенатори, тухлари и политици... постигаме все по-значително разбирателство. Кавалерството е една от думите ни, чийто смисъл търпи изменения ежедневно, фамилната гордост е качество многопланово — тя може да се прояви чрез поддържане на разядена от молци надменност в едно потънало в паяжина имение в колониален стил или посредством незабавно изплащане на дълговете.

Смятам, че монологът ми продължи достатъчно. Научил съм нещичко за деловите отношения и малко за живота и вярвам, че по някакъв начин нашите прадеди, основоположниците на рода Картърет, биха одобрили мнението ми по този въпрос.

Черната вратовръзка заобиколи писалището заедно с въртящия се стол и се върна на предишното си място, взе чековата книжка, написа един чек и го откъсна. Режещият звук от отделянето на

перфорирания къс хартия бе единственото, което се чу в стаята. Черната вратовръзка остави чека така, че госпожица Ормонд лесно би могла да го достигне с едно протягане на ръка.

— Бизнесът си е бизнес — каза той. — Живеем в делови век. Това е личният ми чек на стойност десет хиляди долара. Какво ще изберете, госпожице Де Ормонд — портокаловите цветчета или парите в брой?

Госпожица Де Ормонд взе небрежно чека, сгъна го с безразличие и го тикна в ръкавицата си.

— О, това е достатъчно — отвърна тя невъзмутимо. — Просто си помислих да се отбия и да ви поставя този въпрос. Мисля, че сте добри хора. Но едно момиче има чувства, както знаете. Чух, че единият от вас бил южняк... Питам се кой ли е той?

Тя стана, усмихна се мило и се отправи към вратата. Там с последен блясък на ослепително белите си зъби и поклащане на щраусовото си перо напусна сцената.

И двамата братовчеди за известно време бяха забравили чичо Джейк. Но сега чуха тътренето на обувката му, докато той отново се, приближаваше по килима, напуснал доскорошното си място в ъгъла.

— Млади господарю — изрече той, — вземете си часовника.

И без капка колебание старият негър постави семейната реликва в ръката на нейния достоен притежател.

---

[1] Има се предвид Югоизточна Азия, вкл. Индия, Индонезия и Малайския архипелаг, наричани още Източна Индия, бел.пр. ↑

[2] Питие с уиски, джоджен, захар и лед, бел.пр. ↑

[3] Бившо кралство в Югозападна Франция и Северна Испания, бел.пр. ↑

[4] Скалата в Плимут, Масачузетс, на която, според твърденията, са стъпили първите заселници в Америка, пристигнали от Англия през 1620 г., бел.пр. ↑

[5] Залив в югоизточна Вирджиния, където се намира морско пристанище и военноморска база, бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.